

MARK TIJSMANS

WIET
WATERLANDERS
en het (kolibri)
mysterie

Van Halewyck

De kleine Caroluscode:

1. Elk onrecht moet bestreden worden.
2. Geen enkele zaak mag onopgelost blijven.
Hoe ingewikkeld of moeilijk ze ook blijkt, hoe makkelijk en pietluttig ze ook lijkt.
3. De kleine Caroluscode is een geheim genootschap.
We doen dit niet voor onze eigen eer en glorie, wel als eerbetoon aan Carolus.
Hij heeft in stilte zoveel geleden, is als een held gestorven, en daarna in anonimiteit begraven.
Daarom moeten wij proberen om heldhaftig te zijn, maar steeds anoniem en in alle stilte.
4. Lidmaatschap is voor het leven. Het is onmogelijk om eruit te stappen.
5. Als iemands ware identiteit ooit ontdekt zou worden, zal die de andere leden nooit bij naam noemen. Zelfs niet onder dwang.
6. Straf op het overtreden van de regels.
Elk lid van de code dat een straf verdient, zal verplicht worden om alle teksten van alle liedjes van Rudi Kolibri uit het hoofd te leren.

Ondertekend (met hun bloed):

Vuurtoeren

Schone fel

Blauwe schim

IK GA VOORGOED WEG.

(Afscheidslied van Rudi Kolibri)

En nu is 't eind nabij.
En zal het doek dra voor me vallen.
Ik zing een laatste lied.
Al weet ik niet of 't zal bevallen.
Mijn fans! Dank keer op keer!
Schrik niet te zeer van wat ik nu zeg.
Ik stop. Ik kan niet meer. Ik ga voorgoed weg.

Ja, er was een tijd van roem, succes.
Weer nummer één, een hit of zes.
Maar in mijn hart knaagde de pijn,
't Leven is meer dan zanger zijn.
Ik ween, maar meen wel wat ik zeg.
Ik ga voorgoed weg.

PROLOOG
1545

VRIJDAG 3 AUGUSTUS, 21.26 UUR

...Vera... lieve Vera van me...

Hier ben ik weer. Met mij gaat alles best. Naar omstandigheden.

Het zal bijna een jaar geleden zijn, denk ik. Weet ik.

Al zo lang?

...Oh Vera...

Wat zal ik je vertellen? Onze poes heeft kleintjes. De kinderen in de straat zijn er zot van. Ze komen met z'n allen zowat elke dag kijken. We zijn die poesjes zo kwijt, denk ik!

...Oh Vera...

Ik eet goed en gezond. Zoals ik je beloofd had!

En ik moet er niet eens veel voor doen. Elke dag, gewoonlijk zo rond halfzeven, wordt er op de deur geklopt door iemand van de burens. Elke dag iemand anders!

'Dit hadden we vandaag toevallig over. En dan moet jij niet voor jezelf koken', zeggen ze dan. 'We weten zeker dat Vera dit zou waarderen.'

'Ja,' zeg ik dan, 'dat weet ik ook.'

Of ik denk het alleen en ik zeg niks.

...Oh Vera...

Het is te veel. Het eten, bedoel ik. Vaak weet ik niet wat ik ermee moet.

Wel, ik kan het aan die poezen geven natuurlijk.

...Vera, oh Vera...

Ik mis je zo. Het huis is leeg zonder jou. Daar kunnen katten of kinderen en burens niets aan veranderen.

Heb ik je al verteld dat ik je graag zie, Vera! Ik zie je zo ontzettend graag.

...Vera...

...Oh Vera...

De avondschemering nam samen met de stilte ook de droefgeestigheid van het kerkhof over. Op de velden vlak buiten de stenen stadsmuur van Gandamme vervaagde met het licht ook alle kleuren. Langzaam.

De nacht stond aan zijn begin en had alle tijd.

Tegen die stadsmuur, die nauwelijks honderd meter verder nog in aanbouw was, lag een omheind stukje grasland dat als kerkhof dienstdeed. Prachtige marmeren praalgraven en armoedige houten kruisjes stonden er kriskras door elkaar. Op dit late uur was het kerkhof vrijwel verlaten. Slechts één oudere man stond met gebogen hoofd te staren naar een graf, waar op zo'n houten kruis een naam geschilderd was:

VERA 1482-1545

De oude man had zijn wilde halflange grijze haren onder zijn pet gestopt. Die pet hing diep over zijn voorhoofd, schuin naar rechts, om te verstoppen dat

aan die zijde zijn oog ontbrak. Ook al beschermdde een eenvoudig zwartleren lapje de lege oogkas, het angstaanjagende uitzicht bleef.

De man had zijn hele lange leven als metselaar gewerkt, en dat was hem aan te zien. Zijn lichaam was gespierd en stevig, maar ook gekenmerkt door vele littekens en diepe rimpelgroeven in zijn gezicht. Hij had eeltige handen zo groot als kolenschoppen, die amper nog proper te krijgen waren.

Het was haast aandoenlijk hoe die grote handen uiterst teder de naam van zijn vrouw streelden, die begraven was bij het eenvoudige houten kruis waar hij voor stond.

'Vera, oh Vera', mompelde de man. Hij richtte zijn blik op en fronste de wenkbrauwen. Hij had wat gehoord.

Op de muur! Zo laat nog?

Er was wat aan de hand op de muur!

Boven op de stadsomwalling sleepte een man zich strompelend, steun zoekend en vechtend om het bewustzijn niet te verliezen voort. Hij moest uitkijken, prentte hij zichzelf voortdurend in. De stadsmuur was nog in aanbouw. Nog niet overal waren kantelen of houten balustrades om te beletten dat mensen naar beneden zouden donderen.

De man stopte. Hij ademde diep. Keek met een angstige blik achterom. Hij moest voortmaken. Snel naar beneden toe. Naar de veiligheid! Maar hij kon

niet meer! Hij had te veel bloed verloren. De wereld om hem heen begon te dansen. Zijn zicht vernauwde. Het leek wel alsof hij in een lange zwarte tunnel stond, en enkel heel in de verte nog kon zien waar hij was!

'Help, help', stamelde hij, te stil voor wie het horen moest.

De muur! Zijn lichaam helde steeds verder over naar de rand van de muur. Hij wist dat het verkeerd was. Hij moest de andere kant op! Waarom kon hij zichzelf niet tegenhouden? Hij was zo zwak! 'Nee nee. Niet van de muur. Naar huis. Mijn vrouw. Mijn kinderen.' Hij kon niet anders meer dan alles maar laten gebeuren!

'Waarom. Waarom dan?' De man kreeg de doodsangst in zijn ogen, kwam weer overeind. Hij probeerde te schreeuwen. Maar meer dan een kleine zucht kreeg hij niet over zijn lippen toen hij geen grond meer onder zijn voeten voelde, en de stadsmuur in aanbouw plots in snel tempo aan hem voorbij zag flitsen.

Ik vlieg, dacht de man nog even. Ik vlieg! Maar de verkeerde kant op.

Het was het laatste wat de man dacht. Daarna verloor hij het bewustzijn.

'Oh Vera', mompelde de man op het kerkhof verbaasd. Hij keek met grote ogen naar de muur, waar hij een man met gespreide armen naar

beneden zag vallen. Alsof iemand het geluid had stilgezet. Zonder geroep. Zonder gil. Hij leek de afgrond als een welkom geschenk te ervaren. Het lichaam sloeg met een doffe plof en afgrijselijk gekraak van botten te pletter tegen de grond. De oude man met het ene oog wilde een paar stappen vooruit zetten. 'Dat lijkt wel...' Hij stopte. Net achter het pompeuze praalgraf van een steenrijke familie. Een prima plek om je te verstoppen. De oude man dook weg. Had hij dat goed gezien? Liep er boven op de muur nog volk rond? Hoe kon dat? Op dit uur? Hij was haast zeker van wel. Hij had mannen zien lopen. Twee, om precies te zijn. Twee mannen. Waarom sloegen die geen alarm? Waarom bleef alles stil?

Toen hij eindelijk weer durfde te kijken, was alles boven op de muur stil en verlaten. Er was niemand meer te zien. Beneden lag nog steeds een gebroken lichaam in de schemering.

'Oh Vera...' fluisterde de man een laatste keer. Hij liep behoedzaam naar de plek van het drama toe.

HOOFDSTUK 1

Heden

VRIJDAG 26 AUGUSTUS, 16.59 UUR

De jongen ging vlak voor het kleine raampje staan en liet de zon op zijn gelaat schijnen. Hij sloot zijn ogen om die te beschermen tegen het felle licht. De jongen droeg sandalen, een jeansbroek waarvan de pijpen vlak boven de knieën afgescheurd waren, en die zijn mama niet had omgezoomd omdat het tot op de draad versleten ding na de zomervakantie toch in de vuilbak zou belanden. Hoe cool was dat? Van zijn boxershirt met felgekleurde luchtballonnen was alleen de bovenste rand te zien. Daarboven wapperde een T-shirt met Chinese tekens waar de jongen in kwestie geen snars van begreep. Zijn vuurrode haar was achteraan en opzij kort opgeschoren. Boven op zijn hoofd was het wat langer en stak het zo'n beetje alle kanten uit, alsof een storm behoorlijk wat schade had aangericht in het riet aan de waterkant. 'Plofkop' noemde zijn mama hem tegenwoordig plagerig. Zijn beste vriend had die benaming maar al te graag overgenomen. De jongen zuchtte diep en keerde zich om. Hij opende de ogen en keek de kleine ruimte in. De wel

heel kleine ruimte! Er was niet veel te zien. Een bed met matras. Een stoel. De dikke stalen deur met kijkgaatje. En voor de rest niks. Alleen bakstenen muren en dat heel kleine raampje. Een raampje met aan de buitenkant tralies. De jongen liet zich met een derde diepe zucht op het bed vallen en knikte. Zo brachten misdadigers dus de rest van hun dagen door. In een kleine, bekrompen cel!

De jongen sloot de ogen en dacht aan thuis. Zijn broer, zijn poezen, zijn mama, en al die nachten dat hij lekker knus en veilig bij haar in bed geslapen had. Wiet Waterlanders sperde zijn ogen open en staarde naar het sombere grijze plafond. Wiet was twaalf, de grote vakantie liep op haar einde en hij zat in de gevangenis!

Hoe was het zover kunnen komen?

ZELFDE DAG – VRIJDAG 26 AUGUSTUS, 8.32 UUR

‘Wiet Waterlanders! Wiebelend wolkje. Wakker worden!’

Tine De Smid opende gezwind de slaapkamerdeur van haar zoon en liep langs het bed naar de gordijnen toe. Ze trok die zonder medelijden kort en krachtig open. ‘Willen we waarachtig wel...’

‘Waag het niet!’ riep de stem van een jongen van een jaar of twaalf.

Tine keerde zich een beetje geschrokken om. Ze keek naar het bed met omgeslagen dons. Haar zoon zat haar op zijn knieën met strijdlustige blik aan te staren. Hij droeg een hemelsblauwe boxershort, waar verschillende soorten ijsjes op afgebeeld stonden.